

Mindig tudni akartam, hogy működnek a dolgok, szétszedtem mindent, amit lehetett, és mindenre rákérdeztem, hogy miért – meséli gyerekkoráról **Balás József**, alias Gozefini. Kevés az olyan ember a környéken, aki ne látta volna már színpadon, vagy ne hallott volna legalább az udvarhelyi bűvésről.

Már gyerekként olyan dolgokkal szeretett foglalkozni, amivel kitűnik a tömegből, és hiába akart valami „rendes szakmát” tanulni, foglalkozott újságírással, fotózással, **a színpad mindig visszavonzotta** magához.

Munkát a kézbe

Akkoriban az volt a helyénvaló, hogy munkát a kézbe – emlékezik. „Én nagy harcot vívtam a szüleimmel ezért, de utána apum nagyon büszke volt rám. A moziteremben szerveztünk egy előadást, ahová tiszteletjeggyel meghívtuk a szülőket, barátokat. Teltház volt, de apum beállt a pénztárhoz és vett jegyet magának. Azt mondta, támogatja a fiát.

A hezo nem szabad észrevenge

Időközben a feleségével is megismerkedett – egyesek szerint elbűvölte őt – és azóta is együtt dolgoznak minden fellépésen.

„Egy jó asszisztens mindig résen kell legyen, benne van a siker kulcsa. Ha valamit elrontasz, a néző nem szabad, hogy észrevegye. Ránézel az asszisztensre, ő kell tudja, mit kell csinálni. Sokszor felhívnak telefonon, hogy meg tudnék-e csinálni egy műsort, és mondják, hogy: **de ugye Éva is jön?**

" – fejtegeti a siker titkát mosolyogva. De még ez sem elég, szívet-lelket kell tenni a műsorba, hogy a közönség igazán élvezze. Egy bűvésztrükköt nem elég bemutatni, elő is kell adni. A jó előadasmód egy gyenge trükköt is fel tud dobni, mégis sokszor a kollégák még a mosolyt is elfelejtik a színpadon – mondja Gozi – pedig nem attól vagy bűvész, hogy bemutatsz tíz trükköt.

„Ez egy szép szakma, de nem olyan könnyű. Többet vagy úton, mint otthon. A jó az benne, hogy mindenütt vendég vagy. De én nagyon családcentrikus vagyok, az fontosabb, mint a karrier – állítja a külföldön is ismert bűvész. Nemrég egy hat hónapos külföldi turnét utasított vissza emiatt.

Buta bűvész bácsi

A 46 éves varázsló az ovisoknak szeret a legjobban előadni. „Ők még olyan őszinték, hisznek a varázslatban, imádják azt, amit látnak. És lazán a szemedbe mondják azt is, hogy te milyen buta vagy.”

Mert a mai gyerekek azért sok mindent tudnak már. Néhányan úgy érkeznek az előadásra, hogy „nekem is van bűvészdobozom, én is tudok trükköt” – meséli. Nagyon kell tartani a lépést, fülelni, hogy miről beszélnek, és utána nézni az újdonságoknak. A modern technikát mégsem tartja riválisának Gozi, azt mondja, **nem baj, ha leleplezik a trükköket az interneten**. A lényeg ugyanis a show-ban, az előadás lelkében van, és azt nem tudja mindenki nyújtani.

A fejlődés, tanulás ettől függetlenül elengedhetetlen része a bűvész létnek. Gózeffini és asszisztense, Éva, rendszeresen járnak bűvészfesztiválokra. „Oda mindig újat kell vinni. Vannak törzsvendégek, akik elvárják.”

Ha valami új trükkje van, azt mindig a család látja először, „rajtuk kísérletezem ki” – mondja nevetve.

A trükköket meg is lehet venni – derül ki. És elég borsos áruk van. Míg régebb csak leírás volt hozzá, ma már videókat és eszközöket is küldhetnek a vásárlónak.

Lebegő asztal, átszúrt nő

Egy-egy komolyabb mutatvány betanulása egy évbe is beletelhet. Az asztallebegtetést például két évig gyakorolták. Befektettek egy nagyszínpadi origami dobozba, amibe belebújik az asszisztens, összehajtják a dobozt, átszúrlják fáklyákkal, és a végén mégis épen-szépen száll ki a hölgy a varázsládából. Vagyis szállt volna, ha nem sérül meg gyakorlás közben a háta. Ezt a mutatványt végül sosem vitték színpadra, de a kellékeik még megvannak.

{youtube}F-snX0Rhwo{/youtube}

Az egész garázs tele van feliratozott bőröndökkel: kalapok, asztal, láda. Ők pedig tudják, mikor melyiket kell levenni. Mindig **a közönséghez próbálják igazítani a műsort**, mert másra van szükség egy esküvőn, és másra egy iskolában, előbbinél csak húsz perc szükséges, utóbbinál két és fél óra után is kéri, hogy mutasson még valamit – mondja Gozi. Ha szükség van rá, tolmácsot is visznek magukkal.

„Mi rengeteget dolgozunk a háttérben, hogy meglegyen a 10 perces műsor. Ha meghívnak egy fesztiválra, a színpadot legalább egy órán keresztül kell szerelnem. Nagyon maximalista vagyok, mindent átgondolok. Nem is lehet másképp, ha valami hiányzik, nem lesz jó a műsorszám.”

Fújd oda a szíved!

Gozi egyik legkedvesebb pillanata az volt, amikor egy két év körüli kislányt vont be a varázslatba, és közösen fújtak egy szívet a kártyára, a már meglévő mellé.

„De nem lehet akárhogyan. **Fogod a szíved, a kezedben tartod, és odafújod. És akkor megjelenik** a lapon. Az a kislány egész nap erről beszélt, hogy ő fújta szívet – hát ennél nagyobb siker nem kell. Ebben lelem örömet, amikor látom, hogy az emberek felvidulnak, mosolyognak. Akkor már pénz se kell. Nekem már azért megérte” – mondja, amikor a motivációról esik szó.

Varázspálcagyár

A legnagyobb elismerésnek és sikernek pedig azt érzi, hogy harminc év után is a pályán tudott maradni, és még mindig kíváncsiak az emberek rá. Sokszor felismerik, stopposokat vett fel, akik régi emlékeiket mesélték róla, van olyan falu, ahol a cigány vajda pálinkával várja.

szöveg, amely a képhez tartozó leírás vagy kommentár lehet, de a képen nem látható.